

Berg: Bed at høre paa Forhandlingen i de to sidste Dage er jeg til Slutning kommen til at spørge mig selv: er nu ogsaa Stillingen klar mellem den saakaldte nye Regjering og Folkethinget, og hvis den er det, eller ikke er det, af hvilke Grunde, og endelig, selv om den er klar mellem Folkethinget og Regjeringen, er det da ogsaa klart for Folket, hvorledes denne Klarhed er kommen til Stede. Jeg har ikke kunnet besvare disse Spørgsmaal bekræftende, og jeg har derfor været at forlange Ordet for at forsøge paa at yde et lille Bidrag til den rette Opklarelse. Den ærede Regjering kaldes et nyt Ministerium, men vi maa jo ikke glemme, at 4 af de 7 Medlemmer have hørt til et tidligere Ministerium, hvis Forhold til os jeg ikke nærmere skal komme ind paa. Det er derfor ganske naturligt, at man tager skarpt i Die, om det virkelig kan siges at være en ny Regjering eller den gamle, der ses igjen, om end noget udvortes forandret. Den Gang, vi sidst forhandlede her i denne Sal, førend vi skiftes ad — jeg tror, det var en af de sidste eller maaske den aller sidste Dag — da havde vi, som det vil erindres, en meget fornøielig Forhandling, og den var navnlig interessant derved, at der var et Mindretal i Salen, der vendte det parlamentariske Princip paa Hovedet, og i Kraft af dette paa Hovedet satte Princip forlangte Regjeringens Lydighed. Det forekom mig meget naturligt, at den høie Regjering ikke kunde indordne sig under denne mærkelige Forbring fra Mindretallets Side. Saa kom Bevægelserne for en Forandring i Regjeringen. Man har hørt forskellige Relationer om dette Forhold; man har hørt den, at det var et Tryk i Virkeligheden fra Flertallets Side, der fremkaldte disse Bevægelser indenfor Ministeriets Omraade, og man har ogsaa hørt den, at det slet ikke var Flertallet, det vilde være en Fornærmelse imod den høie afgaaede Regjering, om den nogensinde skulde have nedladt sig til at tage noget som helst Hensyn til Folkethingets Flertal, men at det selvstændig maatte være Mindretallet, der havde fremkaldt denne Bevægelse. Dette skal jeg imidlertid ikke komme ind paa; jeg skal lade staa den, hvorvidt Ministeriets Forsvarere — det vil sige det gamle Ministerium, thi den nuværende Regjering skal jo være ny — høre til dem, om hvilke man siger: Gud fri mig fra mine Demer, hvorledes det saa gaar med Modstanderne, thi noget Smigrende skulde det ikke være for en Regjering, om man ikke engang i dens Grav kunde give den den Nøds, at den var kommen til at antage rigtige Principer i Slutningen af sit Liv. Saa meget er imidlertid vist, at den nye Regjering, som man nu kalder den, er fremkommen under meget lange og vistnok meget haarde Smærter, det er os Alle bekendt. Nu kunde jo disse Vanskeligheder ganske vist være opstaaede derved, at man ikke vidste, paa hvilken Maade man bedst kunde komme Folkethingets Flertal imøde, men de kunde ogsaa være

opstaaede derved, at man ikke vidste, paa hvilken Maade man bedst kunde undgaa at komme det imøde. Hvad enten man nu imidlertid under disse Bevægelser har søgt at imødekomme eller frigjøre sig for det parlamentariske Krav, saa er jeg dog tilbøielig til at tro, at dette Krav har spillet som en Nisse med allevegne i disse Bevægelser, og dersom Folkethinget ikke havde været, som det nu er, vilde disse Vanskeligheder ved at danne en ny Regjering ikke have været tilstede. Saa kom Regjeringen. Som et æret Medlem i et foregaaende Møde har udtalt, kunde jo den nye Regjering, naar vi tog den aldeles ubeset, betragtes som en endnu stærkere Kampregjering end den forrige, og den kunde ogsaa betragtes som en imødekommende Regjering mod Folkethinget, men der er væsentlig Forskiel paa, af hvilke Grunde Imødekommendheden fremgaar. Man kunde tænke sig — jeg anslægger ikke bestemt disse Betragtninger paa det nærværende Tilfælde — at den nye Regjering var imødekommende mere paa Grund af Frygt for den Betydning, som Folkethinget dog, hvor meget man end vil nedsette dets Betydning, har, og selv med en saadan Regjering kunde der udrettes en Del ved Samarbejde med den, men det er dog temmelig klart, at Samarbejdet først vilde faae rigtig Betydning, naar den Imødekommende, som man forudsætter hos den nye Regjering, skete af Kjærlighed, det vil sige af fælles Deltagelse i de ledende Principer, som Folkethinget vilde have sat igennem. Vi have vel Alle sammen forholdt os taagtagende lige overfor, hvad der i saa Henseende vilde komme, om det var en Kampregjering, om det var en Regjering, der som paa kvantsvis vilde saa lidt som muligt, eller om det var en Regjering, der ved tidligere Forhandlinger var kommen til at indse, at Steen maatte tages i en anden Haand, og at Folkets Krav burde i en anden Grad ske Fyldest. Jeg skal imødekomme, jeg haaber til alle Sider, ved ikke i den Henseende nu at sælde nogen Dom, end ikke udtale nogen bestemt Overbevisning om, hvad den nærmeste Tid synes at kunne bringe. Man har sagt, at Enden er ikke altid Begyndelsen lig, men jeg skal sige, at det, der foreligger, har ikke gjort det Indtryk paa mig, at der her er nogen Principforandring tilstede i Regjeringens Stilling. Vi have en Throntale og vi have et Finantslovsbudget. Regjeringens Throntale har jeg sammenlignet med andre Throntaler, og jeg har ikke kunnet faae ud, at den er i nogen Grad mere tiltalende end andre Throntaler, vi have. Den begynder med en Lovprisning, saa vidt jeg kan skjønne, af den islandske Forsatning, men den er dog efter min Opfattelse bygget paa saadanne Principer, at jeg er tilbøielig til at tro, at nogen egentlig Glæde over de Grundsaetninger, der ere nedlagte i den islandske Forsatning, inogensinde vil kunne komme tilstede i det danske Folkething, saalænge som dette — og jeg haaber, det altid skal ske — er udgaaet fra den almindelige Balg-